

การศึกษาประสบการณ์ในการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่ระดับอาชีพ : กรณีศึกษา โรงเรียนราชวินิตบางเขน

ธีรญา มิตรมงคลยศ

คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

E-mail: tiraya@rvb.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์การเรียนรู้และแบบแผนการฝึกซ้อมของการเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่ระดับอาชีพ ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แบบกรณีศึกษา (Case Study) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้คำถามแบบกึ่งโครงสร้าง จากผู้ให้ข้อมูลที่เป็นนักกีฬาที่สังกัดโรงเรียนราชวินิตบางเขน รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เล่นกีฬาฟุตบอลมาไม่ต่ำกว่า 5 ปี และมีผลงานอยู่ในระดับอาชีพ

ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เล่นกีฬาฟุตบอลในระดับอาชีพมีรูปแบบการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน คือ 1) รับรู้ถึงทักษะที่ได้รับจากการฝึกซ้อมมาสะสมไว้เป็นประสบการณ์เพื่อนำไปใช้ในการแข่งขันและการพัฒนาตนเองด้านทักษะกีฬา 2) การเข้าใจในศักยภาพร่างกายและจิตใจของตนเองว่าในช่วงเวลาใดต้องทำอะไร หรือรู้สึกเช่นไร เพื่อนำข้อค้นพบเหล่านี้ไปพัฒนาตนเองให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งใจได้อย่างเหมาะสม 3) การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ช่วยให้นักกีฬานั้นมีการพัฒนาศักยภาพให้ดียิ่งขึ้นเพื่อก้าวขึ้นไปเล่นในระดับอาชีพได้

มีข้อค้นพบในด้านแบบแผนการฝึกซ้อมที่ผู้ให้ข้อมูลได้ให้ข้อมูลที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ การฝึกซ้อมในระดับเยาวชนแห่งชาติจะมีความเป็นมืออาชีพสูงกว่าการฝึกซ้อมในระดับโรงเรียน แต่การฝึกซ้อมในบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคยจะทำให้ นักกีฬาเกิดความไม่คุ้นชินของบรรยากาศในการฝึกซ้อม ส่งผลให้เกิดความเกร็งในช่วงแรก ซึ่งส่งผลต่อความพร้อมของร่างกาย และจิตใจของนักกีฬา ทั้งนี้ ในการฝึกทักษะของนักกีฬานอกจากจะต้องทำทั้งด้านร่างกายแล้ว ยังต้องส่งเสริมความเข้มแข็งด้านจิตใจควบคู่ไปด้วย เพราะเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงถึงกัน จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์และปรับปรุงทักษะทางจิตใจของนักกีฬาควบคู่ไปด้วยกัน

คำสำคัญ: ประสบการณ์การเรียนรู้, นักกีฬาฟุตบอล, แบบแผนการฝึกซ้อม

THE STUDY OF YOUTH NATIONAL FUTSAL PLAYERS' LEARNING EXPERIENCES TO PROFESSIONAL NATIONAL FUTSAL PLAYERS: A CASE STUDY OF RAJAVINITBANGKHEN SCHOOL

TIRAYA MITMONGKOLYOS

FACULTY OF LEARNING SCIENCES AND EDUCATION THAMMASAT UNIVERSITY

E-mail: tiraya@rvb.ac.th

ABSTRACT

The objective of this research is to study the learning experiences and training plans of young football athletes towards a professional level, among students at Rajavinitbangkhen School. The research adopts a qualitative research approach using a case study method. The researchers collected data through in-depth interviews using semi-structured questions from football athletes who are affiliated with Rajavinitbangkhen School, aged no more than 18 years old, have played football for at least 5 years, and have achieved a professional level of performance.

The research found that young professional futsal players have a step-by-step learning process, which includes 1) realizing the skills they have acquired from training and accumulating them as experiences to use in competition and to develop their own sports skills, 2) understanding their own physical and mental potential, knowing when to do what or how to feel in order to use these discoveries to develop themselves appropriately towards their goals, and 3) changing their behavior in ways that help them improve their abilities even more, in order to advance to the professional level of play.

There is a finding in the field of training methodology where the information provided suggests a consistent direction. It states that national-level youth training tends to have a higher level of professionalism compared to school-level training. However, training in an unfamiliar environment can lead to athletes feeling unfamiliar with the training atmosphere, resulting in initial stiffness or discomfort. This can affect both the physical and mental readiness of athletes. In sports skill training, apart from physical training, it is also necessary to promote mental strength because they are interconnected. Therefore, it is essential to analyze and improve the mental skills of athletes alongside their physical training.

Keywords: Learning Experience, Futsal Players, Training Plan

บทนำ

กีฬาที่เริ่มเข้ามาในประเทศไทยเมื่อช่วงปี พ.ศ. 2540 โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยร่วมมือกับการกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งจนถึงปัจจุบันนี้กีฬาฟุตบอลยังคงเป็นที่นิยม เนื่องจากเป็นกีฬาที่สามารถจัดแข่งขันได้ตลอดทั้งปี แข่งขันได้กับทุกสภาพอากาศ เป็นการเล่นในร่มที่ใช้พื้นที่สนามขนาดเล็ก เหมาะกับนักเรียนและเยาวชน (ราชิต ศักดิ์วิเศษ, 2556)

การแข่งขันกีฬาฟุตบอลในระดับนักเรียนและเยาวชน มักจะถูกเรียกว่า “ลูกหนังโต๊ะเล็กขาสั้น” ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ทำทีมกีฬาฟุตบอลในระดับนักเรียน โดยการแสวงหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ มาสอบคัดเลือกและเข้าศึกษาในโรงเรียน เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้มีแถลงการณ์จากคณะรัฐมนตรีที่มีมติรับหลักการของแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษมาสอบคัดเลือกและเข้าศึกษาในโรงเรียน

โรงเรียนราชวินิตบางเขนได้มีการรับสมัครนักเรียนที่มีความสามารถด้านกีฬาฟุตบอลตามคุณสมบัติและผ่านการทดสอบทักษะความสามารถตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด จะได้เข้าศึกษาและเป็นนักกีฬาในสังกัดโรงเรียนราชวินิตบางเขน ซึ่งในแต่ละปีมีนักกีฬาที่ผ่านการฝึกฝนและพัฒนาตนเองไปจนก้าวเข้าสู่การเล่นกีฬาฟุตบอลในระดับเยาวชนแห่งชาติและระดับลีกอาชีพเป็นจำนวนไม่น้อย

สำหรับโรงเรียนราชวินิตบางเขน ได้เริ่มทำทีมฟุตบอลอย่างจริงจังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 เป็นโรงเรียนที่ได้ชื่อว่า มีผลงานในวงการกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับแถวหน้าของประเทศ เนื่องจากได้คว้าแชมป์ในรายการต่าง ๆ มากมาย ซึ่งตลอดระยะเวลาในการทำทีมฟุตบอลโรงเรียนราชวินิตบางเขนยังได้สร้างนักกีฬาฟุตบอลที่เล่นในระดับลีกอาชีพมาแล้วไม่ต่ำกว่า 15 คน ติดทีมชาติไปแล้วไม่น้อยกว่า 10 คน ก็ถือเป็นเส้นทางพัฒนานักกีฬาระดับนักเรียนและเยาวชนให้ก้าวเข้าสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพที่น่าสนใจ

เมื่อพูดถึงการเป็นนักกีฬาอาชีพ ก็ต้องเป็นผู้ที่ขยันฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาทักษะของตนเองและทำผลงานให้ได้ตามข้อกำหนดหรือมาตรฐานอยู่เสมอ เนื่องจากการเล่นกีฬาในระดับชาติหรือในระดับลีกอาชีพนั้น จะมีเรื่องของรายได้เข้ามาเกี่ยวข้อง (นายสมพงษ์ ขาตะวิไล, 2553) ดังนั้น การก้าวขึ้นไปเป็นนักกีฬาเยาวชนแห่งชาติและระดับลีกอาชีพไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากจะต้องฝึกซ้อมกีฬาตามตารางฝึกของผู้ฝึกสอนแล้ว ยังต้องรับผิดชอบตนเองในเรื่องของการเรียนอีกด้วย

ในอดีตคนมักจะคิดว่านักกีฬาที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์จะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา แต่หลังจากที่มีการทำความเข้าใจเรื่องจิตวิทยาการกีฬามากขึ้น ทำให้มุมมองเรื่องการฝึกนักกีฬาเปลี่ยนไป (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2560) ซึ่งกระบวนการพัฒนานักกีฬาเป็นกระบวนการที่มีหลายด้านที่ต้องพิจารณา และมีความจำเป็นที่ต้องดำเนินการไปตามขั้นตอน ตั้งแต่กระบวนการเรียนรู้จนถึงระดับขั้นการพัฒนาสู่การแข่งขัน โดยผู้ฝึกสอนต้องเลือกใช้ทั้งหลักการทางวิทยาศาสตร์และทฤษฎีพัฒนาการต่าง ๆ ของมนุษย์ มาใช้เพื่อวางรากฐานและวางแผนระยะยาวในการส่งเสริมความสามารถของนักกีฬา (อภิวัดน์ ปานทอง, 2560) นอกจากนี้ ในการจะประสบความสำเร็จด้านการกีฬานั้น ต้องอาศัยปัจจัยสำคัญแห่งความสำเร็จซึ่งถูกค้นพบโดย Angela Lee Duckworth อาจารย์ด้านจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย ได้ให้ข้อค้นพบเกี่ยวกับ "Grit" ว่าเป็นเป้าหมายของความสำเร็จ อันเกิดจากความตั้งใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้เป็นระยะเวลานาน โดยอาศัยความพยายาม ความมุ่งมั่น การกระทำซ้ำ ๆ ต่อสิ่งที่รักหรือหลงใหล รวมถึงต้องฝ่าฟันต่อความอดทนกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จนกว่าจะประสบความสำเร็จ ซึ่งการที่นักกีฬานั้นจะประสบความสำเร็จได้ คือการให้ความสำคัญกับความมุ่งมั่น ความอดทนในการฝึกซ้อมกีฬาอย่างไม่ย่อท้อ (กรกนก วาริสุวรรณ, 2564)

ความสำเร็จของนักกีฬาต้องผ่านอุปสรรคความท้าทายทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ต้องอาศัยการฝึกซ้อมอย่างหนัก ต้องมีระเบียบวินัย และเอาชนะความเหนื่อยล้าทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากระบวนการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติและระดับลีกอาชีพ ที่เล่นกีฬาฟุตบอลมาไม่ต่ำกว่า 5 ปี และศึกษาอยู่ในโรงเรียนราชวินิต

บางเขน เพื่อให้เห็นถึงรูปแบบการเรียนรู้ในเส้นทางการเป็นนักกีฬาฟุตบอลที่ประสบความสำเร็จและบรรลุเป้าหมาย เพื่อนำไปสู่การเป็นแรงผลักดันในการพัฒนาของนักกีฬาฟุตบอลแก่ผู้ที่สนใจ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาประสบการณ์การเรียนรู้และแบบแผนการฝึกซ้อมของการเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่ระดับอาชีพของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาประสบการณ์ในการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพ: กรณีศึกษา โรงเรียนราชวินิตบางเขนนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แบบกรณีศึกษา (Case Study) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ในการเรียนรู้และรูปแบบการฝึกซ้อมสำหรับการคงสภาพของการเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติและระดับอาชีพ โดยผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่แสวงหาความจริงตามสภาพที่เป็นอยู่โดยธรรมชาติ (ชาย โพธิ์สิตา, 2552) มีวิธีดำเนินการวิจัยใน 4 ประเด็น ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในงานวิจัยครั้งนี้ มีประชากรเป็นนักกีฬาฟุตบอล (ชาย) รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในสังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร สำหรับวิธีการเลือกผู้ให้ข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ได้ทำการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ลักษณะของกลุ่มที่เลือกให้เป็นไปตามคุณสมบัติที่กำหนด (Inclusion Criteria) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ได้ทั้งหมด 8 คน ตามคุณสมบัติดังนี้

- เป็นนักกีฬาที่สังกัดโรงเรียนราชวินิตบางเขน รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เล่นกีฬาฟุตบอลมาไม่ต่ำกว่า 5 ปี และมีผลงานอยู่ในระดับอาชีพ
- เป็นผู้ที่ยินดีให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยอย่างต่อเนื่องตลอดการวิจัย เนื่องจากการแข่งขันฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพ ถือเป็นเป้าหมายในระดับสูงของการแข่งขันกีฬาฟุตบอลนักเรียน ดังนั้น เพื่อให้ได้เห็นถึงการพัฒนาศักยภาพด้านกีฬาฟุตบอลที่เป็นเลิศ ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อมีคุณสมบัติดังที่กล่าวมาข้างต้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบ และวิเคราะห์ข้อมูล โดยกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นจะดำเนินการไปพร้อมกับการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างต่อเนื่องจนกว่าข้อมูลจะมีความอิ่มตัว และให้ความน่าเชื่อถือของงานวิจัยเป็นสิ่งสำคัญ ที่นักวิจัยจะต้องให้ความตระหนักตลอดกระบวนการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังศึกษาเป็นอย่างดี และต้องสร้างสัมพันธ์กับผู้ให้ข้อมูลเพื่อให้เข้าถึงตัวบุคคลที่ศึกษาอย่างลึกซึ้ง

เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการศึกษาในแนวลึก การแสวงหาความรู้ในลักษณะนี้ ผู้วิจัยจำเป็นต้องได้ข้อมูลหลายชนิดและได้รายละเอียดเพียงพอเกี่ยวกับประเด็นที่ศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้เครื่องมือประกอบในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

เครื่องมือการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบบันทึกข้อมูลทั่วไป เช่น อายุ ระดับชั้นที่ศึกษา ระยะเวลาในการเล่นกีฬาฟุตบอล เป็นต้น

ส่วนที่ 2 แนวคำถามในการสัมภาษณ์เป็นคำถามเชิงลึก มีรูปแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi Structured Interview) และเป็นข้อคำถามปลายเปิดที่ผู้วิจัยวางแผนการสัมภาษณ์ไว้อย่างคร่าว ๆ เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพ: กรณีศึกษา โรงเรียนราชวินิตบางเขน แล้วใช้คำสำคัญ (keyword) เป็นเครื่องชี้นำในการสัมภาษณ์

ซึ่งคำถามในการสัมภาษณ์นั้นสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามสถานการณ์ ทั้งนี้ แบบสัมภาษณ์นี้เกิดจากการทบทวนวรรณกรรม และประสบการณ์ของผู้วิจัยในอดีตแล้วนำมาประมวลเพื่อตั้งเป็นคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ โดยแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นนั้น จะมีความแตกต่างกันตามแต่ละกลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยจะใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อบันทึกข้อมูลให้ได้ครบถ้วน โดยจะให้ผู้วิจัย เลือกพื้นที่การให้สัมภาษณ์ที่ตนเองรู้สึกสะดวก ผ่อนคลาย และสบายใจ (Malhotra & Birks, 2003)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Field Data) ด้วยตนเอง ซึ่งประกอบด้วย การสัมภาษณ์ และการเขียนบันทึกการเรียนรู้ (Reflection) มีรายละเอียด ดังนี้

1. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ด้วยแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured) เป็นวิธีเก็บ ข้อมูลหลัก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เข้าใจถึงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพ โดยในการสัมภาษณ์นี้ ผู้วิจัยจะเตรียมโครงสร้างข้อคำถามไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลครบตามประเด็นคำถามของ การวิจัย และป้องกันการขาดตกบกพร่องในประเด็นที่ศึกษา ซึ่งการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะพูดคุย สนทนาอย่างเป็นเป็นธรรมชาติ และเป็นกันเองกับผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้บรรยากาศของการสัมภาษณ์ผ่อนคลายมากขึ้น การถามคำถามจะไม่มีลำดับข้อคำถาม ขึ้นอยู่กับสถานการณ์โดยใช้คำถามที่ง่าย ทั้งนี้ คำถามที่ซับซ้อนมีความยืดหยุ่นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะที่เก็บข้อมูล จะไม่กำหนดเวลาที่ตายตัว โดยผู้สัมภาษณ์ต้องฟังอย่างตั้งใจ เพื่อจับประเด็นของสิ่งที่ผู้ตอบพูด

โดยแนวคำถามในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยพัฒนามาจากแนวคำถามที่ปรากฏในหนังสือศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิง คุณภาพ (ชาย โพธิ์สิตา, 2552) และนำมาปรับประยุกต์เพื่อสอดคล้องกับหัวข้อที่ศึกษาวิจัย

2. สถานที่ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ให้ข้อมูล ณ โรงเรียนราชวินิตบางเขน เนื่องจากนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนราชวินิต บางเขนนั้นพักอาศัยอยู่ที่หอพักของโรงเรียน สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการวิจัยที่เน้นการเข้าใจความหมายของผู้กระทำ (Actor's Meaning) ซึ่งผู้ให้ข้อมูลจะสามารถให้ความหมายที่ดีที่สุดในการอยู่กับบริบทหรือสิ่งแวดล้อมที่ผู้กระทำนั้นอาศัยอยู่ รวมทั้งการสัมภาษณ์ ณ ที่พักอาศัย ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นและเข้าใจบริบทชีวิต (Life Context) หรือสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และทางสังคมของผู้ให้ข้อมูล เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์หาค้นพบของผู้วิจัยตามที่ชาย โพธิ์สิตา (2552) ได้กล่าวไว้

การสัมภาษณ์ครั้งนี้มีระยะเวลาการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 20 – 26 เมษายน พ.ศ. 2566 เป็นนักกีฬาฟุตบอลที่มี ผลงานระดับอาชีพ 8 คน ผู้วิจัยจะทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยไปยังผู้บริหารของโรงเรียนราชวินิต บางเขน

3 การเขียนบันทึกการเรียนรู้ (Reflection)

การเขียนบันทึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมการสะท้อนความคิดของผู้ให้ข้อมูล เกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อประสบการณ์ ในการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่ระดับอาชีพ ผ่านการเขียนด้วยข้อความสั้น ๆ ของผู้ให้ข้อมูล (ณัฐวัฒน์ มะลิวรรณ, 2557)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งให้ความสำคัญกับขั้นตอนการวิเคราะห์มากที่สุดการวิเคราะห์ข้อมูลใน งานวิจัยนี้ จึงเน้นไปที่การทำความเข้าใจในเรื่องราวของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน โดยค้นหาผ่านคำพูด ภาษา และการกระทำผ่าน การตีความของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงถือได้ว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิจัย (Human as instrument) มีขั้นตอนรายละเอียดการ วิเคราะห์ ดังนี้

1. เตรียมข้อมูลให้อยู่ในสภาพที่พร้อมจะวิเคราะห์ การจัดเรียงข้อมูลและจำกัดขอบเขตของข้อมูล (Horizontalization) งานวิจัยในครั้งนี้ ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นหลัก ทำให้มีข้อมูลดิบเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจะทำการถอดเทปสัมภาษณ์เป็นอันดับแรกและนำบันทึกที่จดไว้ระหว่างการสัมภาษณ์มาเป็นข้อมูลและนำมาจัดเรียง
2. เมื่อข้อมูลพร้อมแล้วให้ผู้วิจัยเริ่มสำรวจภายในตนเอง เพื่อขจัดความคิดเห็นและอคติของผู้วิจัยออกจากการศึกษา (Bracketing) และเนื่องจากการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นบุคคลที่ผู้วิจัยมีความสัมพันธ์สนิทสนม ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการจัดอคติของตนเอง และต้องยอมรับว่ามีอคติหรือข้อสรุปอะไรบางอย่างที่น่าจะเกิดขึ้นก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูล
3. หลังจากนั้นผู้วิจัย นำข้อมูลที่ได้มาการวิเคราะห์ข้อมูลแบบแก่นสาระ (Thematic Analysis) ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ (Smith, J. A., 2015)
4. จะคัดเลือกข้อมูลที่ปรากฏขึ้นซ้ำ ๆ (Redundancy) เพื่อหาแก่นของข้อมูล และนำมาลดทอนโดยตัดข้อมูลที่ ไม่เกี่ยวข้องออกและคงไว้แต่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ของงานวิจัยมาเขียนในรูปแบบการพรรณนา
5. สร้างข้อสรุปโดยการเชื่อมโยงถึงประเด็นต่าง ๆ เข้าด้วยกันตามความสัมพันธ์ที่ประเด็นเหล่านั้นมีต่อกัน และตีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยมีการอ้างอิงคำพูด (Quote) ที่เป็นที่มาของการตีความและวิเคราะห์จนถึงจุดอิ่มตัว (วรรณดี สุทธิธารกร, 2556)

ผลการวิจัย

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์การเรียนรู้และแบบแผนการฝึกซ้อมของการเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนในระดับอาชีพ ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured) ได้ผลการวิจัย โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ภูมิหลังและเส้นทางการเติบโตในการเล่นกีฬาฟุตบอล

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล

ชื่อ (นามสมมติ)	อายุ(ปี)	ระดับชั้นที่ ศึกษา	ระยะเวลาที่เล่นกีฬา ฟุตบอล (ปี)	ผลงานสูงสุด
นายสมบัติ	18	ม.6	10	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายสมุย	18	ม.6	14	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายสมพงษ์	17	ม.6	10	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายอาญา	17	ม.6	10	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายชินวัช	17	ม.5	7	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายประยัด	17	ม.5	10	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายภูมิมาส	17	ม.5	10	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ
นายทวน	17	ม.6	9	กีฬาฟุตบอลเยาวชนแห่งชาติ

ผู้ให้ข้อมูลเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน โดยผู้ให้ข้อมูลทั้ง 8 คนเป็นเพศชาย ที่มีจุดเริ่มต้นที่แตกต่างกันทั้งด้านเส้นทางการเล่นกีฬาฟุตบอล ระยะเวลาที่เล่น ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ส่วนที่ 2 ประสพการณ์การเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน

เพื่อให้เข้าใจประสพการณ์ในการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่ประสบความสำเร็จในระดับอาชีพอย่างรอบด้าน ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อออกเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ เป้าหมายและแรงบันดาลใจ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้

- รูปแบบการเรียนรู้

ผู้ให้ข้อมูลทุกคนเรียนอยู่ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์การกีฬา โดยแต่ละคนล้วนมีรูปแบบการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งได้จากประสพการณ์ในการเล่นกีฬาฟุตบอลของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อมทักษะ การเข้าร่วมแข่งขัน รวมถึงการเรียนในโรงเรียนราชวินิตบางเขน โดยแบบแผนการฝึกซ้อมของนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนราชวินิตบางเขน จะให้ความรู้ทั้งด้านทฤษฎีที่เปิดเป็นวิชาเรียนคือวิชาทักษะกีฬาฟุตบอลของแผนการเรียนวิทยาศาสตร์การกีฬา โดยใน 1 สัปดาห์จะเรียนทั้งหมด 6 คาบ รวมถึงการฝึกซ้อมทั้งด้านสมรรถภาพทางกาย ทักษะการเล่น เทคนิคต่าง ๆ และระบบทีม ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ 6 ใน 8 คน พักอาศัยอยู่ ณ หอพักนักกีฬา ให้ข้อมูลตรงกันว่า พวกเขาจะต้องฝึกซ้อมกีฬาในช่วงเช้าและเย็นของทุกวัน

- เป้าหมายและแรงบันดาลใจ

ผู้ให้ข้อมูลทุกคนมีความมุ่งมั่นและทุ่มเทในเส้นทางการเล่นกีฬาฟุตบอล แม้จุดเริ่มต้นจะแตกต่างกัน แต่ทุกคนมีเป้าหมายที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีความต้องการในการประกอบอาชีพหรือหารายได้จากการเป็นนักกีฬาเป็นอาชีพหลัก นอกจากนี้ แรงบันดาลใจถือเป็นแรงผลักดันหรือแรงขับที่เกิดขึ้นภายในใจ ส่งผลให้ตัวของบุคคลนั้นพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นให้มีความอยากจะทำสิ่ง ๆ นั้นมากขึ้น ในที่นี้จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้ง 2 มีแรงบันดาลใจที่สำคัญคือนายมูฮัมหมัด อูสมานมุซา ส่งผลให้เขาอยากเข้าร่วมทีมกับโรงเรียนราชวินิตบางเขนและประสบความสำเร็จตามเส้นทางที่ไต่ดลของเขาได้เคยผ่านมา

- ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้

ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพมีความคล้ายคลึงกันคือความรัก ความหลงใหล ที่มีให้กับกีฬาฟุตบอลเป็นระยะเวลานาน และความมุ่งมั่น ทุ่มเทในการฝึกซ้อมเพื่อให้ไปถึงเป้าหมายที่ตนเองตั้งใจ จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลทั้ง 8 คน มีความรู้สึกหนึ่งที่ให้ความสำคัญเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ความสนุก โดยความรู้สึกดังกล่าวนี้เกิดขึ้นจากความสุข ความผูกพัน ความพึงพอใจที่ได้ฝึกซ้อมร่วมกัน จนเกิดเป็นสัมพันธภาพที่ดี ซึ่งความสุขในการฝึกซ้อม ถือเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในจิตใจที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น กล่าวได้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพให้สามารถประสบความสำเร็จได้คือการมีความสุขต่อการเรียนรู้ การฝึกซ้อม หรือเข้าร่วมการแข่งขัน (ทิพวัลย์ งามรง, 2561)

- การเรียนในโรงเรียน

จากการสัมภาษณ์นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีพพบว่า ผู้ให้ข้อมูล 4 คน จาก 8 คน มีปัญหาด้านการเรียนในโรงเรียน เนื่องจากการเป็นนักกีฬาในระดับเยาวชนนั้น มีภาระหน้าที่ที่สำคัญที่ต้องทำควบคู่ไปด้วยคือการเรียน ซึ่งปัญหาการเรียนที่พบนั้น เกิดจากทั้งการแบ่งเวลาที่ไม่ดีของตัวผู้ให้ข้อมูลและตารางเวลาที่ทับซ้อนกันระหว่างการเรียนและแมทซ์การแข่งขัน

ส่วนที่ 3 แบบแผนการฝึกซ้อม

ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 4 คน ได้ถ่ายทอดเรื่องราวของบริบทการฝึกซ้อมกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ การฝึกซ้อมในระดับเยาวชนแห่งชาติจะมีความเป็นมืออาชีพสูงกว่าการฝึกซ้อมในระดับโรงเรียน รวมถึงความไม่คุ้นชินของบรรยากาศที่ส่งผลให้เกิดความเกร็งในช่วงแรก และในด้านความพร้อมของร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้

จะต้องทำทั้งด้านร่างกายแล้ว ยังต้องส่งเสริมความเข้มแข็งด้านจิตใจควบคู่ไป เพราะเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงถึงกัน จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์และปรับปรุงทักษะทางจิตใจของนักกีฬาควบคู่ไปด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2560)

สรุปผลและอภิปรายผล

สรุปผล

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้เข้าใจถึงประสบการณ์การเรียนรู้และแบบแผนการฝึกซ้อมของการเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่ระดับอาชีพ ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน โดยสามารถแบ่งการสรุปผลการวิจัยออกเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้

1. ประสบการณ์การเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอล

นักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนในงานวิจัยครั้งนี้มีรูปแบบการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตามที่อรรถศรี งามวิทยพงษ์ (2549) ได้นำเสนอไว้ 3 ขั้นตอน คือ 1) การรับรู้ถึงทักษะที่ได้รับจากการฝึกซ้อมทักษะกีฬาฟุตบอล ตามโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างเข้มข้นในทุกวัน มาสะสมไว้เป็นประสบการณ์เพื่อนำไปใช้ในการแข่งขันและการพัฒนาตนเอง ด้านทักษะกีฬา 2) การเข้าใจในศักยภาพร่างกายและจิตใจของตนเองว่าในช่วงเวลาใดต้องทำอะไร หรือรู้สึกเช่นไร เพื่อนำข้อค้นพบเหล่านี้ไปพัฒนาตนเองให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งใจได้อย่างเหมาะสม 3) การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ช่วยให้นักกีฬานั้นมีการพัฒนาศักยภาพให้ดียิ่งขึ้นเพื่อก้าวขึ้นไปเล่นในระดับอาชีพได้ นอกจากนี้ ยังมีข้อค้นพบที่น่าสนใจจากประสบการณ์การเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลอีก 3 ประเด็น ได้แก่

1) เป้าหมายและแรงบันดาลใจ

ผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนมีจุดเริ่มต้นในการเล่นกีฬาฟุตบอลที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนมีเป้าหมายที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือทุกคนมีความต้องการในการประกอบอาชีพ รวมถึงการหารายได้จากการเล่นกีฬาเป็นอาชีพหลัก เป็นผลจากความมุ่งมั่นและทุ่มเทในเส้นทางการเล่นกีฬาฟุตบอล ในการเก็บข้อมูลพบว่า นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีวะมีเป้าหมายและแรงบันดาลใจเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ มีความต้องการที่จะได้รับคัดเลือกให้เป็นนักกีฬาฟุตบอลทีมชาติไทยและเล่นในระดับลีกอาชีพ (League) ซึ่งหากเดินตามเส้นทางหรือเป้าหมายนี้ได้ จะทำให้เขารู้สึกประสบความสำเร็จในสายอาชีพนักกีฬา เพราะการมีชื่อเสียง ส่งผลให้ได้รับค่าตอบแทนที่ดีและสวัสดิการต่าง ๆ ที่จะสามารถนำมาเลี้ยงดูคนในครอบครัวได้อย่างสุขสบาย ทั้งนี้ แรงบันดาลใจถือเป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นภายในใจ ส่งผลให้ตัวของบุคคลนั้นพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นให้มีความอยากจะทำสิ่ง ๆ นั้นมากขึ้น นอกจากคนในครอบครัวและนายอัมหมัด อูสมานมุซา เป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลายคนอยากที่จะประสบความสำเร็จตามเส้นทางการเล่นกีฬาฟุตบอล

2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้

การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลระดับเยาวชนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ฝึกสอนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน เพื่อให้ นักกีฬาสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ใน 3 ด้าน คือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านสติปัญญา อารมณ์หรือความรู้สึก และการเคลื่อนไหวของร่างกาย ควบคู่ไปด้วยกัน โดยเห็นได้จากแบบแผนการฝึกซ้อมของนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนราชวินิตบางเขนนั้น มีการให้ทั้งความรู้ด้านทฤษฎีที่เปิดเป็นวิชาเรียนคือวิชาทักษะกีฬาฟุตบอล รวมถึงการพัฒนาด้านสมรรถภาพทางกาย การฝึกทักษะการเล่น เทคนิคต่าง ๆ และระบบทีม ตรงกับแนวคิดการเรียนรู้ของบลูม (Bloom อ้างถึงใน อารี พันธมณี, 2546) จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยความรู้เพียงด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งในกระบวนการเรียนรู้สามารถเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ทั้งด้าน 3 ด้านนั้น หากจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและผนวกรวมเข้ากับความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) (แบนดูรา อ้างถึงใน ภูษณพาส สมนิล, 2558) ซึ่งเป็นแนวคิดที่พัฒนาต่อยอดจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม และมีความเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมและมนุษย์มีความสำคัญเท่า ๆ กัน รวมถึงการเข้าใจใน ความรัก

ความหลงใหล ที่นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีวะให้กับกีฬาฟุตบอลเป็นระยะเวลานาน และความมุ่งมั่น ทุ่มเทในการฝึกซ้อมก็จะสามารถประสบความสำเร็จในการเป็นนักกีฬาอาชีพได้

ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 8 คน มีความรู้สึกหนึ่งที่ทำให้มีความสำคัญเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ความสนุก โดยความรู้สึกดังกล่าว นั้นเกิดขึ้นจากความสุข ความผูกพัน ความพึงพอใจที่ได้ฝึกซ้อมร่วมกัน จนเกิดเป็นสัมพันธ์ภาพที่ดี ซึ่งความสุขในการฝึกซ้อม ถือเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในจิตใจที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น กล่าวได้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีวะให้สามารถประสบความสำเร็จได้คือการมีความสุขต่อการเรียนรู้ การฝึกซ้อม หรือเข้าร่วมการแข่งขัน (ทิพวัลย์ งามรง, 2561)

3) การเรียนในโรงเรียน

นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เล่นในระดับอาชีวะมีปัญหาด้านการเรียนในโรงเรียนจาก 4 ใน 8 คน เนื่องจากการเป็นนักกีฬาในระดับเยาวชนนั้น มีภาระหน้าที่ที่สำคัญที่ต้องทำควบคู่ไปด้วยคือการเรียน ซึ่งปัญหาการเรียนที่พบนั้นเกิดจากทั้งการแบ่งเวลาที่ไม่ดีซึ่งตัวผู้ให้ข้อมูลและตารางเวลาที่ทับซ้อนกันระหว่างการเรียนและแมตซ์การแข่งขัน การแบ่งเวลาสำหรับนักกีฬาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก ดังนั้น จากข้อค้นพบนี้จึงกล่าวได้ว่านักกีฬาจำเป็นต้องมีการวางแผนและจัดสรรเวลาอย่างเหมาะสม เพื่อให้มีเวลาฝึกซ้อมและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เพิ่มขึ้นได้

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลอีก 4 คน สามารถจัดสรรเวลาในการฝึกซ้อมและการแข่งขันได้โดยไม่เป็นปัญหาต่อการเรียนในโรงเรียน ถือเป็นความท้าทายที่เกิดขึ้นกับตัวนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีวะ หากจัดสรรเวลาการฝึกซ้อมกับการเรียนและการฝึกซ้อมควบคู่กันไปได้จะส่งเสริมให้ประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและกีฬาได้เป็นอย่างดี

2. แบบแผนการฝึกซ้อม

แบบแผนการฝึกซ้อม เป็นกระบวนการที่ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อให้ให้นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับอาชีวะฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ในกีฬาฟุตบอล ผ่านการวางแผนการฝึกซ้อมทั้งด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา พลศึกษา และจิตวิทยาการศึกษา โดยบริบทการฝึกซ้อมกีฬาในระดับเยาวชนแห่งชาติจะมีความเป็นมืออาชีพสูงกว่าการฝึกซ้อมในระดับโรงเรียน แต่เมื่อต้องพบเจอกับความไม่คุ้นชินของบรรยากาศจึงส่งผลให้นักกีฬาเกิดความเกร็งในช่วงแรก ส่วนทางด้านบริบทการฝึกซ้อมโรงเรียนราชวินิตบางเขนจะมีความเอื้อจริงใจอย่างมาก

ดังนั้น การฝึกซ้อมกีฬาในบรรยากาศที่คุ้นชินทั้งด้านสภาพแวดล้อมและผู้คน จะส่งผลให้นักกีฬาเกิดความสุขสนุกสนาน และลดความกดดันในการฝึกซ้อม ผู้ให้ข้อมูลจึงรู้สึกเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ แม้จะเหนื่อยจากการฝึกซ้อมอย่างหนัก แต่หากมีเพื่อนและบรรยากาศที่คุ้นเคย จะส่งผลต่อความรู้สึกสบายใจและอยากที่จะอยู่ในเส้นทางการเล่นกีฬามากกว่า

อภิปรายผล

จากการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะแบ่งประเด็นในการอภิปรายตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด เพื่อศึกษาประสบการณ์การเรียนรู้และแบบแผนการฝึกซ้อมของการเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่ระดับอาชีวะ ของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน ซึ่งมีข้อค้นพบในประเด็นประสบการณ์การเรียนรู้และแบบแผนการฝึกซ้อมของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เล่นในระดับอาชีวะของนักเรียนโรงเรียนราชวินิตบางเขน สรุปได้ดังนี้

1) ประสบการณ์การเรียนรู้ของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนเกิดจากการลงมือปฏิบัติ (Action Learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับอาชีวะนักกีฬา เนื่องจากในการฝึกซ้อมทักษะตามแบบแผนการฝึกซ้อมจะช่วยให้ นักกีฬาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้อย่างต่อเนื่องและถาวร ส่งผลให้นักกีฬาสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าจากสิ่งที่ได้รับจากฝึกฝนและสามารถนำไปปรับใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การแข่งขัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงกับแนวคิดของธีรพันธ์ เชิญรัมย์ (2563)

2) สิ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬา คือ แรงจูงใจ ถือเป็นแรงผลักดันหรือแรงขับที่เกิดขึ้นภายในตัวของนักกีฬาแต่ละคน ตรงกับงานวิจัยของ ปฐมพงศ์ คำจันทร์ดี (2561) เรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่สังกัดสโมสรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเปรียบเสมือนเป็นแรงกระตุ้นให้นักกีฬา มีความสนใจและมีความต้องการที่จะเล่นกีฬาให้ประสบความสำเร็จ

3) เพื่อนร่วมทีมเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้นักกีฬาฟุตบอลมีความมั่นใจในการฝึกซ้อมและแข่งขัน ตรงกับที่วิชาการ เสงษ์กุล (2564) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักกีฬาฟุตบอลหญิงในประเทศไทย และได้ข้อค้นพบว่าเพื่อนร่วมทีมเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพ

ข้อเสนอแนะ

เป็นการเขียนข้อเสนอแนะภายใต้ข้อค้นพบจากการวิจัย ประกอบด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้หรือข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีการศึกษาในบริบทที่หลากหลายมากขึ้น เช่น รุ่นอายุ จังหวัด รวมถึงการใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่หลากหลายทั้งการวิจัยเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ หรือการวิจัยเชิงผสมผสานวิธีเพื่อความหลากหลายของข้อมูลและเพื่อผลลัพธ์ในเชิงปฏิบัติ
2. งานวิจัยในครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยจึงยังไม่ครอบคลุมกลุ่ม ประชากรส่วนใหญ่ได้ จึงควรนำข้อค้นพบที่ได้จากงานไปพัฒนาเป็นแบบสอบถามในงานวิจัยเชิง ปริมาณเพื่อผลลัพธ์ในวงกว้างยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. การศึกษาเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ส่งผลให้ การศึกษาออกมาเป็นลักษณะสภาพการณ์โดยรวม จึงเสนอให้ทำการวิจัยเชิงปริมาณที่ได้ข้อมูลที่เป็น เชิงตัวเลขและสถิติเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความละเอียดมากขึ้น
2. ควรศึกษาประเด็นความแตกต่างกรณีของนักกีฬาที่ไม่สามารถจัดสรรเวลาเรียนกับการฝึกซ้อมกีฬาได้ ว่าพบอุปสรรคหรือปัญหาในลักษณะใด และเพราะสาเหตุใดที่ไม่สามารถจัดสรรเวลาได้

เอกสารอ้างอิง

1.หนังสือ

ชาย โพธิ์ลีตา. (2552). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: อมรินทร์ พรินต์ติ้ง.

ภูษณพาส สมนิล. 2558. *จิตวิทยาการกีฬาและการออกกำลังกาย*. เอกสารประกอบการสอน วิชา จิตวิทยาการกีฬาและการ

ออกกำลังกาย. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี: คณะวิทยาศาสตร์.

วรรณดี สุทธิธารกร. (2556). *การวิจัยเชิงคุณภาพ: การวิจัยในกระบวนการค้นคว้าเลือก* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สยามปริทัศน์.

อรศรี งามวิทยาพงศ์. (2549). กระบวนการเรียนรู้ในสังคมไทยและการเปลี่ยนแปลง: จากยุคชุมชนถึง ยุคพัฒนาความทันสมัย.

กรุงเทพฯ: วิทยาลัยการจัดการทางสังคม.

อารี พันธณิ. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนรู้การสอน*. กรุงเทพฯ: ไยไหม.

Malhotra N. K., & Birks, D. F. (2003). *Marketing Research an applied approach*. New Jersey: Prentice Hall.

Smith, J. A. (2015). *Qualitative psychology: A practical guide to research methods*. New York: Sage.

2.วิทยานิพนธ์

กรกนก วาริสุวรรณ. (2564). *การสร้างแบบวัด Grit แบบสถานการณ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (ปริญญา

นิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต). สาขาวิชาการวัด ประเมิน และวิจัยการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

3.วารสาร

ณัฐวัฒน์ มะลิวรรณ. 2557. การเขียนบันทึกเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น: การวิเคราะห์พัฒนาการ. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 9(1), 222-235.

ทิพวัลย์ รามรงค์. 2561. แนวทางการเสริมสร้างองค์กรแห่งความสุข ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. *วารสารสังคมศาสตร์และ*

มนุษยศาสตร์, 44(1), 185-208.

ธีรพันธ์ เจริญรัมย์. (2563). องค์การแห่งการเรียนรู้: การเรียนรู้จากการปฏิบัติ. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 3(1), 185-196.

ปฐมพงศ์ คำจันทร์ดี. (2561). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่สังกัดสโมสรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่

เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา*

มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 12(4), 45-54.

ราชิด ศักดิ์วิเศษ. (2556). การพัฒนาชุดฝึกทักษะกีฬาฟุตบอล กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่4. *วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม*, 3(2), 27-32.

วิชาการ เสงขมกุล. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักกีฬาฟุตบอลหญิงในประเทศไทย. *วารสารครุศาสตร์*

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 18(3), 127-137.

สมพงษ์ ชาตะวิถี. (2553). งานผลิตนักกีฬาอาชีพของสถานศึกษาสังกัดสถาบันการศึกษาเป็นไปได้จริงหรือ. *วารสาร*

วิชาการ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ, 2(1), 1-12.

อภิวัฒน์ ปานทอง. (2560). การวางแผนระยะยาวสำหรับพัฒนานักกีฬา. *วารสารบัณฑิตศึกษา*, 17(1), 35-48.

4.Website

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2560). จิตวิทยาการกีฬา. สืบค้น 18 มีนาคม 2566. จาก <https://www.psy.chula.ac.th/th/feature-articles/sportpsy>.

หมายเหตุ : 1) บทความต้องมีเนื้อหาทั้งหมด จำนวน 8 - 12 หน้า
2) กำหนดตั้งค่าน้ำกระดาษ ดังนี้ ขอบด้านบน ด้านล่าง ด้านขวาและด้านซ้าย 1 นิ้ว (2.54 ซม.)
ระยะห่างระหว่างบรรทัด 1 ซม.